

Echo uit Afrika

en andere werelddelen

92° JAARGANG • NUMMER 1
januari - februari 2025
TWEEMAANDELIJKS

Echo uit Afrika en andere werelddelen is een tweemaandelijks missietijdschrift uitgegeven door de Missiezusters van St. Petrus Claver
Bouillonstraat 4 – 6211 LH Maastricht

Telefoon: 043 – 3212158
ING Bank: NL47 INGB 0001 0415 36

Abonnement € 10,-
Steunabonnement € 15,-

E.mail: info@stpetrusclaver.nl
Web-site: stpetrusclaver.nl

Voor België
Postrekening: BE33 0000 9608 3146
BIC: BPOTBEBIXXX

ANBI instelling

Pauselijke gebed intenties

Februari 2025:

Voor roepingen tot het priesterschap en het religieuze leven. Laten we bidden dat de kerkgemeenschap de verlangens en twijfels mag verwelkomen van jonge mensen die zich geroepen voelen om de zending van Christus te dienen in het priesterschap en het religieuze leven.

Maart 2025:

Voor gezinnen in crisis. Laten we bidden dat gebroken gezinnen de genezing van hun wonden mogen ontdekken door vergeving, door het herontdekken van elkaars gaven, zelfs in hun verschillen.

In september van het heilig jaar vindt bij ons een **generaal kapittel plaats**. Heel bijzonder dat dit plaats vindt in een heilig jaar! Graag uw gebed opdat wij samen met de heilige Geest de juiste keuzes en beslissingen maken.

(Foto: SSPC Onze zusters uit Vietnam.)

Twée levens verweven

Van de Redactie

Zr. Maria Jandl

In 1895 schreef Maria Theresia Ledóchowska aan barones Maria Kirchlechner-Jandl, die de tweede pijler zou worden van de gemeenschap van de Heilige Petrus Claver: “in een werk in wording, zoals het onze, zijn de edelmoedige zielen, die in staat zijn zich op te offeren, van het grootste belang; de toekomst van de gemeenschap zal afhangen van de geest, die hun eerste leden bezielen.”

Maria Kirchlechner werd geboren te Merano op 19 juli 1866 in een Tirols gezin van adel. Van kleins af was ze erg ziekelijk, zozeer dat de dokters haar opgaven. Haar ouders, op advies van een neef-priester, baden voor tussen-

komst van de toen nog Dienaar Gods Mgr. Nepomucenus de Tschiderer (1777-1860), - later zalig verklaard door Paus Johannes Paulus II in 1994 - die haar niet alleen redde van de dood maar haar ook een sterke gezondheid gaf, die ze heel haar leven behield.

In de schaduw van het Kruis

Op 24jarige leeftijd huwde de mooie, vol levenslust en verstandige barones met de diepgelovige advocaat Joseph Jandl uit Bressanone. Het jonge echtpaar nam haast dagelijks deel aan de Eucharistie en nam actief deel aan de zending van de Paters Cappucijnen van Bressanone. In 1894 werd hun eerste kind geboren, Maria, die echter reeds na negen maanden ten hemel steeg op 2 mei 1895.

Enkele dagen later, tijdens een wandeling, leest het echtpaar een aankondiging van een missieconferentie, die gravin Maria Theresia Ledóchowska zou houden op 19 mei in Bressanone. Ze besluiten er naar toe te gaan, doch Joseph voelt zich onverwacht onwel en sterft 25 mei in dezelfde maand. Zo verliest de jonge barones in drie weken tijd haar meest dierbaren. Om dit drama te overwinnen denkt de 29-jarige weduwe er aan om de rest van haar leven zich te wijden aan de missies. Aanvankelijk wilde ze vertrekken, samen met haar dienstmeisje, naar de missies van de paters Cappucijnen van Tirol naar India; zij raadden haar dit af, en verwezen haar naar het werk van gravin Ledóchowska, waar ze mee samenwerkten.

Twée levens verweven

Samen naar de ontdekking van Gods'wil

Zo richtte Maria Jandl midden juli van hetzelfde jaar een verzoek tot toetreding in de gemeenschap aan de stichteres, die haar uitnodigde om naar Salzburg te komen en zo persoonlijk kennis te maken met het werk, waar zij verlangde in te treden. Zij kwam op 11 augustus aan en bleef tot eind september om deel te nemen aan de eeuwige geloften van de stichteres. Zij werd aange trokken door het ideaal om haar eigen leven aan God en aan de missies toe te wijden; maar zij ondervond grote tegenkating vanwege haar ouders en haar sociale status. Dit maakte de stichteres eveneens mee drie jaar eerder. Zo ontstond er een gemeenschappelijke spirituele en affectieve band tussen beide jonge vrouwen, stevig gevestigd op de liefde tot God en tot de naaste, die elke beproeving in de volgende jaren zou overwinnen.

Uit hun briefwisseling blijkt duidelijk dat Maria Theresia zich terdege wel bewust was dat ze te doen had met een 'uitverkoren ziel', daarom moedigde zij haar aan geen aandacht te schenken aan twijfels of bekoringen, die haar zouden overkomen, maar integendeel geheel haar vertrouwen te stellen in Hem die haar uitgekozen had. "Een edel en liefdevol hart als het uwe heeft nood aan liefhebben en zich op te offeren" – zo schrijft zij haar in één van de eerste brieven (12.09.1895).

En om het afscheid van wereldse goederen te vergemakkelijken raadde zij

De eerste zusters met onze stichteres. Zr. Jandl uiterst rechts.

haar aan om "de Redder van de wereld te aanbidden in de voederbak, die uit liefde voor ons Zich van alles onttreed" (13.10.1895).

Alles verliezen om Christus te winnen

Op 30 oktober 1895 trad Maria Jandl binnen in de Gemeenschap van de Heilige Petrus Claver.

M.T. Ledóchowska ontving haar persoonlijk. Met diepe ontroering van beiden nam de jonge aristocrate afscheid van haar trouwring, oorbellen en andere juwelen, geërfd van haar voorouders, en wisselde haar rijke kleding met sleep in voor een eenvoudig kloosterhabijt. Zo bracht zij Allerheiligen door – dat jaar was zo droevig voor haar – met haar nieuwe geestelijke familie; het vergde nog tijd om te genezen van de

Twée levens verweven

pijn door het verlies van haar echtgenoot en dochtertje. De stichteres verzekerde haar: "ik bid iedere dag dat de Heer u duizendmaal vergeldt wat Hij u heeft weggenomen, en ik ben zeker dat uw *twée bemiddelaars* vanuit de hemel over u waken."

In de voetsporen van Christus

Hem navolgend, die uit liefde voor ons wilde beschouwd worden als *zoon van de timmerman*, vervulde Maria vrijwillig de eenvoudigste taken, die haar werden opgedragen. De eerste kisten met voorwerpen voor de eredienst,

Zr. Jandl als oudere zuster in Argentinië. (links)

stoffen en kleding door haar gereed gemaakt, liet veel te wensen over... nochtans lieten de missionarissen weten dat ze alles in goede orde ontvingen. Het geheim bestond erin dat zij grote devotie had tot Sint Antonius: in iedere kist legde zij een klein prentje van de heilige, die natuurlijk ook nooit

Ons rode snoer met zilveren medaille van H. Petrus Claver.

haar vertrouwen heeft teleurgesteld!

Altijd blij en vriendelijk, volbracht zij ieder werk met toewijding en liefde: het was een weergave van haar diepgaand gebedsleven, als resultaat van haar stiptheid in haar spirituele innerlijkheid:

"Moge de vreugde en de spirituele vrijheid die ontstaan door de intieme eenheid met de Redder ook uitstralen in

mijn verhouding met de anderen en doordringen in mijn daden, die ik wil verenigen met de oneindig verdienstelijke werken van mijn geliefde Redder" (1.1.1909).

"Omdat mijn Redder geen moeite en geen druppel bloed gespaard heeft om mijn ziel te redden en haar tot Zich te trekken op een bijzondere wijze, wil ik ook al het mogelijke doen voor Zijn eer." (1.4.1910)

Een instrument in de handen van God

Het noviciaat beëindigd, legt Zuster Jandl vervolgens op 9 september 1898 haar eerste religieuze gelofte af. Nu kan zij met Sint Paulus zeggen: "*Ik ben gekruisigd met Christus, ik leef nu niet meer, maar Christus leeft in mij*". (cfr. Gal. 2,20)

De meest bijzondere deugden van Zuster Jandl waren haar goed hart, haar nederigheid en de gehoorzaamheid aan de wil van God. Zijzelf vertrouwde aan een medezuster toe dat zij een pact met de stichteres wou sluiten om haar nooit tot overste te benoemen. Maar

Twée levens verweven

de stichteres, die haar de beste overste vond, ging niet alleen niet akkoord, maar benoemde haar onmiddellijk na haar eerste geloften verantwoordelijke van de gemeenschap van Maria Sorg (Salzburg), vervolgens Triëste, Wenen, Berlijn en opnieuw Maria Sorg tijdens de hele eerste wereldoorlog. Deze laatste opdracht was bijzonder moeilijk maar de kalmte en goedhartigheid van Zr. Jandl stichtten in de gemeenschap een klimaat van innige broederlijke liefde.

In 1922, na de dood van de stichteres, wordt aan Zuster Jandl de opdracht toevertrouwd van novicemeesteres en regionale overste voor Oostenrijk en Duitsland. Later, met haar gebruikelijke sereniteit en een glimlach op de lippen, aanvaardde zij vrijwillig om zich te begeven naar Madrid, zelfs wanneer dit betekende dat zij de Spaanse taal zich eigen moest maken ondanks haar 62 jaar; bovendien moest zij zich aanpassen aan een erg verschillend klimaat.

Het leven als lofzang

De laatste etappe van haar aardse pelgrimstocht leidde haar naar Argentinië, waar zij stierf in de leeftijd van 80 jaar (waarvan 51 als kloosterzuster). Zij stierf er op 18 oktober 1946, geliefd en erg vereerd zowel door zusters als door leken.

Zij liet aan allen een voorbeeld van diep geloof, hoop en liefde na. Nooit ging zij een moeilijkheid uit de weg: "wat voor nut zou het hebben te bidden, indien wij niet met grote toewijding zouden

aanvaarden wat God ons zendt?" – zo sprak ze. Haar tener figuur met de twee zó levendige blauwe ogen, omgeven door witte haren, straalden vertrouwen uit en spoorden ieder die in haar nabijheid vertoefde aan tot het goede. In haar laatste brief aan de algemeen overste, aangekomen even vóór het telegram dat haar dood meldde, drukte zij haar diepe dankbaarheid uit aan de medezusters die voor haar zorgden, aan de dokter die haar verzorgde, aan

de priester die haar de h. communie bracht, maar bovenal aan God voor de genade van haar roeping tot het religieuze leven, waarin zij zich zo gelukkig had gevoeld.

**‘Blijf altijd vrolijk,
God zal helpen.’**
M. Theresia L.

Missionarissen danken

De nieuwe kerk in Avarakarai

Wij hebben een mooie kerk met een kerktoren met een klok erin, kunnen bouwen. En dat alles voor 17.000 euro. Vooral van de klokkentoren gaat een geloofsstimulans uit. De parochianen worden zo gesterkt in hun geloof en ze zijn enorm trots op hun kerk. Heel hartelijk dank voor uw grote bijdrage. De parochiegemeenschap van Onze Lieve Vrouw van hulp van de Christenen, is u vele malen dankbaar.

Het kerkgebouw werd feestelijk ingewijd door Mgr. I. John Robert op 31 juli 2024. Ik stuur u enkele foto's van deze

Natuurlijk hoort een mooie dans bij de plechtige inwijding.

Bisschop J. Robert wijdt de nieuwe kerk in, 31 juli 2024.

bijzondere gebeurtenis. Wij verzekeren u van ons gebed voor u.

**Pastoor Leo Maria Joseph
Mary Help of Christians Kerk
te Avarakarai, Ranipet, Vellore,
India.**

Beste zusters, ik ben Rev. Joseph Vu Ngoc Tu, Rector van het Theologisch Instituut van St.Teresa van Avila te Bui Chu en wens u geluk, vrede en vreugde in Jezus. Ik heb van u een totaalbedrag van 1.600 (USD) ontvangen voor ons Theologisch Instituut van St. Teresa van Avila.

We hebben dit geld voor de aanschaf van studieboeken gebruikt. We willen u bedanken voor uw steun voor het project in de academische jaren 2020-2021 en 2023-2024. We hebben de projecten geïmplementeerd nadat we het geld hadden ontvangen en sturen u nu enkele foto's van de aanschaf.

Moge de Heer u, de Missiezusters van Sint Petrus Claver en de gulle weldoeners voor deze dienstbaarheid aan de missie in Vietnam, zegenen.

Ik en onze zusters van het St. Teresa van Avila Theologisch Instituut bidden voor jullie en voor jullie missie.

**Hoogachtend in Christus,
Dr. Joseph Vu Ngoc Tu,
Bui Chu, Vietnam.**

De aangeschafte studieboeken.

Missionarissen danken

Eén college in de universiteit van Bui Chu in Vietnam.

Wij zijn u zeer dankbaar voor de subsidie voor de aanschaf van medicijnen, vaccins en ander medisch materiaal.

Ook de zusters worden ingeënt met het Hepatitis B vaccin.

Bijgevoegd vindt u wat foto's van de aangeschafte zaken.

U heeft geen idee hoe belangrijk deze vaccins zijn. Vooral voor onze strijd tegen het Hepatitis B virus, zijn deze vaccins van uiterst belang.

**Zr. Stella Maris Nombo OSB,
St. Francis Universiteit Gezondheids-
wetenschappen te Ifakara, Tanzania.**

Nog meer levensnoodzakelijke goederen, zoals steriele naalden.

Onderweg in Ghana

Zr. Barbara Tabian

De zichtbare tekens van ons christelijk geloof acht ik belangrijk.

Bij mijn projectreis in het bisdom Damongo, in de St. Franciscus-Xaverius-parochie in Yapei, kon ik ervaren, dat deze tekens van ons geloof een groot belang hebben, wanneer men in

een overwegend islamitische omgeving leeft.

De in en rond Yapei levende christenen hebben een kleine eenvoudige kerk gebouwd met eigen mankracht en met financiële hulp van de partnerparochie St. Margareta in Wadersloh (Duitsland). Ook de St. Franciscus-Xaverius basis-school werd op dezelfde manier opge-

Pastoor Gilbert Kipo voor de Maria-Grot.

Onderweg in Ghana

richt en wordt door christelijke en moslimkinderen zeer naar waarde geschat. Voor het onderhoud van de basisschool draagt de St. Franciscus-Xaverius parochie bij, die zich echter in een armetierige situatie bevindt.

De daar levende katholieken zijn zeer arm. Zij verdienen hun dagelijks brood als dagloner in de landbouw. Vaak worden zij door de overige moslims benadeeld.

De huidige Pastoor Gilbert Bangnira Kipo, waarmee ik tijdens mijn bezoek aan zijn parochie sprak, vertelde mij van zijn gedurfde onderneming. Om de nood te trotseren en de armsten van zijn parochie te helpen, had hij een stukje land gekocht en was begonnen met Afrikaanse rijst te verbouwen (de *Oryza glaberrima*). De verkochte rijst bracht wat geld op. Zo kreeg hij de moed om ook de andere medeparochianen wat te geven. Met de winst kochten zij er nog een stuk land bij, om het te bebouwen. Zo is een plantage-boerderij ontstaan, waarvan de opbrengst de kerk en de school ten goede komen. De kosten van de zielzorg in de parochie worden eveneens daardoor gedekt.

De parochie in Yapei heeft enkele plaatsen in de wijde omtrek, waar de H. Mis éénmaal in de week opgedragen wordt. De rit erheen is zeer kostbaar en de benzine moet de priester alleen betalen. De parochianen kunnen aan de priester niets schenken, tenzij een kip of bananen, die ze bij de offergave in de Mis naar het altaar brengen.

Om de parochianen het niet nog moei-

lijker te maken, zorgt pastoor Kipo voor zichzelf. Het lukt hem bovendien nog, de onderhoudskosten van de kerk en van de St. Franciscus-Xaverius-basis-school te betalen. Zo wordt niet enkel de rijstproductie op het parochiaal stuk grond uitgebaat, maar ook het fokken van zwijnen, geiten, lammeren en kippen. De parochianen en pastoor Kipo zijn zo op zichzelf aangewezen, wat de verzorging betreft. Wanneer het regenseizoen mislukt, stijgt zeer snel voor allen de prijs van de levensmiddelen: dit was het geval in de maanden juli tot september van vorig jaar. Zo is het dus bijzonder goed, wanneer men voor de eigen voedingsmiddelen kan zorgen. De pastoor voorziet ieder zo van datgene wat de boerderij opbrengt. Pastoor Kipo is als een verhuurder, die het vele zelfgeproduceerde voedsel verdeelt aan de behoeftige parochianen.

Om van ver een goed zichtbaar teken van katholiek geloof te bouwen, heeft

Onderweg in Ghana

pastoor Kipo met de hulp van de weldoeners van de Missiezusters van St. Petrus Claver op de heuvel van het parochiedomein een mooie Mariagrot gebouwd, die 's nachts met zonne-energie verlicht is. De grot bevindt zich aan de autoweg naar Wa. Zij is een teken en symbool van de daar levende katholieken, die daar een minderheid zijn. Wie in het Noorden van Ghana rijdt, ziet het als een teken van katholiek geloof. De uitstraling van de grot wordt ook bij de moslimbevolking in dit gebied positief onthaald en opgemerkt.

Met een geschonken tractor voor de plantage boerderij van de parochie.

In de maand oktober voegen zich zelfs ook enkele moslims bij de Maria-vieringen aan de grot, want ook zij vereren Miriam (Maria).

De moslimgemeenschap in Yapei is zeer traditioneel en oefent een grote invloed uit op haar leden. Degenen, die zich interesseren voor het Christendom, durven niet te vragen om gedoopt

te worden, omdat zij onmiddellijk uit hun stam verstoten worden. Zij kunnen vele voordelen verliezen. Christen-zijn betekent voor hen ook een lagere levensstandaard. Dankzij deze strategische plaatsing van de grot is pastoor Kipo hoopvol, dat de stille getuigenis van de parochianen en zijn hulpvaardigheid aan de behoeftigen, christenen of moslims, eens vrucht zal dragen.

Pastoor Kipo vertelde ons in dit verhaal een voorbeeld: een jonge moslim, wiens ouders plots gestorven waren en die de christelijke basisschool gevolgd had, kwam naar hem en vroeg om hulp voor de aankoop van boeken. Verwonderd vroeg de pastoor aan hem, waarom hij naar hem gekomen was. De jongeman antwoordde hem, dat zijn stamgenoten geen begrip toonden voor zijn wens, rechten te gaan studeren. Pastoor Kipo bezorgde hem daarop de boeken en gaf hem nog een kleine som voor zijn rechtenstudies. Enkele jaren later kwam de

Ook is er een varkenshouderij.

Onderweg in Ghana

jonge moslim terug en bracht ook de boeken terug. Hij was verder geraakt in zijn rechtenstudies met goed resultaat. Na beëindiging van zijn studies kwam hij terug naar zijn geboortedorp en kocht een stuk grond naast de parochie. Alhoewel hij moslim bleef, is hij de pastoor zeer dankbaar en helpt in

veel juridische aangelegenheden. Het initiatief van een enkeling kan dus veel bewerken. De christenen werden door zijn voorbeeld aangezet hun zaken in eigen handen te nemen. De kapel versterkt hen daartoe in geloof en vertrouwen op Gods genade en barmhartigheid.

Uit de Wereldkerk

Aantal vluchtelingen

N'Djamena/Tsjaad - Hoewel het één van de armste landen ter wereld is, herbergt Tsjaad bijna één miljoen vluchtelingen, waarvan ongeveer 75% afkomstig is uit Soedan, 21% uit de Centraal-Afrikaanse Republiek en 4% uit Nigeria en andere buurlanden. Volgens officiële cijfers van de Wereldbank herbergt het land in de Sahel-regio het twaalfde grootste aantal vluchtelingen ter wereld en het vijfde grootste in Afrika ten zuiden van de Sahara, na Oeganda, Ethiopië, Soedan en de Democratische Republiek Congo. Wat betreft het aantal vluchtelingen per hoofd van de bevolking staat het land op de vijfde plaats in de wereld. De crisis in buurland Soedan draagt bij aan een aanzienlijke toename van het aantal ontheemden in Tsjaad. Het beleid van openheid van de regering tegenover Soedanese vluchtelingen heeft echter een grote invloed op

het binnenlandse beleid van Tsjaad. (AIF)

Heilige Allamano

ITALIË/Rome - Om missionaris te zijn "heb je niets anders nodig dan een grote liefde voor God en ijver voor de zielen", aldus de heilige Giuseppe Allamano, stichter in 1901 van de Missionarissen van de Consolata (IMC) en later van de missiezusters (IMC). Op 23 mei 2024 keurde paus Franciscus het decreet goed waarin aan de stichter van de Missionarissen van de Consolata het wonder werd toegekend van de genezing van een indigeno in het Amazonewoud die werd aangevallen door een jaguar en werd bijgestaan door onder andere zes zusters en één missionaris van de Consolata, die de zalige Allamano aanriep door een relikwie van hem aan het bed van de gewonde man te leggen. Allamano werd geboren in Castelnuovo Don Bosco, op 21 januari 1851 en overleed in Turijn

op 16 februari 1926. Hij was als priester, een pionier van de katholieke pers. Hij wijdde zijn leven aan anderen en hield zich bezig met verschillende sociale werken, waaronder het openen van scholen, ziekenhuizen en het sturen van de eerste missionarissen naar Afrika.

De heilige Pater Allamano

James Lengarin, in 2023 gekozen tot Algemeen Overste van de IMC, een Keniaan, is de eerste persoon van Afrikaanse afkomst die het ambt van Algemeen Overste van IMC bekleedt. Op dit moment zijn de missionarissen van Consolata aanwezig in dertig landen met 231 gemeenschappen en meer dan 1.300 mannen en vrouwen die anderen dienen.

De paters en zusters missionarissen van de

Uit de Wereldkerk

Consolata, de missie-instituten die Giuseppe Allamano stichtte, vieren feest. Na zijn zaligverklaring door paus Johannes Paulus II op 7 oktober 1990 en de goedkeuring van de heiligverklaring-decreten door paus Franciscus op 23 mei, is Giuseppe Allamano 20 oktober 2024, op Wereldmissiedag, tot heilige uitgeroepen. (AIF)

Een Heilig Jaar

Vaticaan. Na de plechtige afkondiging van het Jubeljaar 2025 door paus Franciscus vorig jaar, heeft de Apostolische Penitentiare Instelling een decreet gepubliceerd waarin de details staan voor de aflaten die tijdens het Heilig Jaar zullen worden verleend.

De katholieke gelovigen zullen op verschillende manieren gebruik kunnen maken van de jubileumuitbreiding voor het Heilig Jaar 2025, volgens een nieuw decreet.

In de nasleep van het Tweede Vaticaans Con-

cilie leerde paus Paulus VI: "Een aflaat is een kwijtschelding voor God van de tijdelijke straf voor mensen waarvan de schuld al vergeven is.

Verwijzend naar de uitnodiging van paus Franciscus aan alle christenen om 'pelgrims' van hoop te worden', is het decreet bedoeld "om de zielen van de gelovigen aan te moedigen en het vrome verlangen te voeden om een Aflaat te verkrijgen die wordt gezien als een geschenk van genade specifiek voor het heilig jaar."

Na te hebben bevestigd dat alle andere aflaten van kracht blijven, stelt het Penitentiair drie hoofdmanieren voor om de Jubelaflaat te verkrijgen: **Bedevoarten** naar een heilige Jubileumplaats; vrome **bezoeken** aan heilige plaatsen en werken van **barmhartigheid** en vergeving.

Christopher Wells

De schreeuw van de aarde

"Gezien de stijgende temperaturen over de hele wereld, kunnen we zeggen dat de aarde koorts heeft", zegt paus Franciscus in een videoboodschap over een gebedsintentie voor de bescherming van de aarde.

De aarde "is ziek", vervolgt hij, "net als iedereen die ziek is".

"Maar luisteren we naar deze pijn?", vraagt hij. "Horen we de pijn van de miljoenen slachtoffers van milieurampen."

In zijn boodschap merkt de Heilige Vader op dat het de armen zijn die het meest lijden onder deze rampen.

"We moeten ons inzetten voor de strijd tegen armoede en de bescherming van de natuur. Dat betekent soms ook dat we onze gewoontes moeten veranderen."

Iedereen zou in zijn hart moeten luisteren naar de schreeuw van de aarde.

Paus Franciscus

Jongeren & missie

Zusters, Dochters van Maria Hulp der christenen in Madagascar.

Zr. Germana Boschetti

Jezus verkondigen op het Plateau van Antsirabe

De zusters werken op Madagascar en helpen voedsel voor de bewoners te produceren.

Zr. Germana Boschetti, één van de vijf pioniers van de Dochters van Maria Hulp der Christenen in Madagascar, vertelt ons haar verhaal.

“Op 15 oktober 1985 kwamen we aan in Ambanja. In het begin bestudeerden we de Malagasy-taal en na negen maanden verhuisden we naar Mahajanga, een havenstad in het noord-westen van het land.

Toen we daar in mei 1986 arriveerden waren de kinderen bang van ons omdat we blank waren en witte schorten droegen.

In de loop der tijd zijn er veel dingen veranderd. Er was geen water in de huizen maar nu hebben sommigen het wel. In die jaren was er geen televisie en nu is die er ook. Andere veranderingen begonnen, zoals bij geïmporteerde kleding die de kleine lokale handel vernietigde. Met de komst van fabrieken stopten de mensen met werken in de velden omdat ze de voorkeur gaven aan vaste tijden en salaris.

Sinds we kwamen is onderwijs beter geworden met nieuwe scholen.

Het feit dat Mahajanga een havenstad is, maakte al het verschil. Dankzij een

Jongeren & missie

project, gewenst door de toenmalige dictator, vertrokken diepzevisboten naar Japan voor handel.”

Na acht jaar in Mahajanga werd Zr. Germana overgeplaatst naar de hooglanden, naar het dorp Betafo bij Antsirabe, waar ze haar missie-activiteiten voor zes jaar vervolgde met de ondersteuning van scholing voor vrouwen en kinderen. Hand borduurwerk was heel populair en werd toen de detailhandel die de voorkeur heeft.

“Na Betafo ging ik voor zes jaar terug naar Mahajanga, toen naar Antananarivo, de hoofdstad waar ik dertien jaar bleef, twee jaar in Fianarantsoa en nu weer in Ambanja voor bijna drie jaar.”

Tijdens haar vele reizen was Zuster Germana in staat deze enorme veranderingen te ondervinden. “Ik ben blij onder de mensen te zijn, het welkom van de kinderen te voelen en de warmte van de volwassenen, naar de markt te gaan en met hen te spreken. Er is een groot verschil tussen de ene plaats en de andere, speciaal ten opzichte van het geloofsleven. Vergeleken met de hoogvlakte waar veel christenen zijn, zijn er waar wij nu zijn veel protestanten en moslims, maar we hebben geen probleem samen te leven en te delen.

Op de hoge plateaus in Betafo en Antsirabe begon de christelijke aanwezigheid in Madagascar. Eén ander groot verschil is tussen de etnische groepen. Waar ik ben is er een groot verschil. Ze spreken verschillende dialecten en talen maar accepteren de officiële Malagasy taal en de dialecten van het

zuiden en de hooglanden. Zelfs voor de keuze van religieuze en politieke leiders, steunen ze vertegenwoordigers van hun eigen etnische groep.

Onze hoop is dat beetje bij beetje dingen echt veranderen.”

Zr. Germana vertelt verder uitvoerig over de enorme moeilijkheden die ze onverwacht tegenkomt in Ambanja om te garanderen dat de mensen correct het belang van werk beseffen. “We probeerden vrouwen in naaiwerkprojecten te betrekken. We brachten naaimachines, maar gewoonte heeft vaak de overhand wat velen van hen ertoe brengt hun dagen zittend voor hun huizen door te brengen. Ze leven van kleinhandel, aardappels en uien, peulvruchten en meel. Tegelijkertijd gaan ze zover

Er wordt ook rijst geplant.

Jongeren & missie

zichzelf van voedsel te beroven om kleding voor de weekends te kopen.

Als er op het plateau mensen worden gebruikt om hard te werken, zegt Zr. Germana, is dit niet het geval in Ambanja waar er nu velen mikken op gemakkelijk geld, wat vaak komt van handel drijven in drugs. Een familie-crisis is nog dramatischer.

Om de parochie te beschrijven die de Dochters van Maria Hulp der Christenen in Ambanja verwelkomt, haalt Zr. Germana de huidige parochiegroepen alsmede de 1.300 kinderen die katechismus volgen voor de geest.

“Eén van onze Zusters wordt bijgestaan door een persoon die verantwoordelijk is voor katechese en samen verzorgen zij vorming van de katecheten.

Na school op woensdagmiddag gaan we in de buurt naar kleine kapellen waar we katechese voor volwassenen geven. We hebben ook een bidvertrek met begeleiders en veel jongelui.

Ongelukkigerwijze is dit een door-gangsstad waar veel corruptie is, kleine misdaad, alcohol, diefstal en drugs uit het buitenland.”

“De Zusters willen dat de kinderen bij elkaar blijven, waar ze ook vandaan komen, zodat ze leren van elkaar te gaan houden in de kindertijd, en dat blijven doen, als broers en zussen, als ze ouder zijn.”

Noden & aanvragen

VGV en gedwongen tienerhuwelijken.

Ik ben Jurey Jame Valendez Dela Cerna, een Filippijnse missiepriester die werkt in Karamoja, Moroto Bisdom in Oeganda.

De Christus Koning Parochie te Loroov valt onder het Moroto bisdom dat in het noordoosten van het land ligt, ook wel bekend als de Karamoja streek in Oeganda. De parochie

bestaat uit 11 kapellen. De verste kapel ligt op 46 km afstand van de hoofdkerk van de parochie.

De parochie werd geopend in december 2022, maar sinds de oprichting zijn er veel pastorale uitdagingen geweest, zoals bergachtig geografisch terrein zonder duidelijke wegen, waardoor sommige kapellen onbereikbaar zijn per auto of zelfs motorfiets. Dus moeten we er meestal te voet heen.

Eén van de aspecten van de missie die ik ben tegengekomen, waren enkele jonge meisjes die op zeer jonge leeftijd, tussen 8 en 16 jaar, van huis waren weggelopen, omdat ze anders slachtoffer zouden worden van een gedwongen huwelijk en/of VGV (Vrouwelijke Genitale Verminking). Zij hebben hun toevlucht en onderdak gezocht in Loroov, de Christus Koning Parochie.

Door armoede en culturele normen is de kans op onderwijs voor met name jonge meisjes zeer beperkt. Omdat ze de waarde van onderwijs kennen, zijn

velen van hen weggelopen en hebben hun toevlucht gezocht in de missie. Daarom worstelen we met een gebrek aan financiële hulp om de kinderen te ondersteunen, vooral de jonge meisjes die op zijn minst basisonderwijs willen volgen. Het is heel moeilijk voor ons om hen te helpen omdat we geen onderdak hebben. En zelfs degenen onder hen die naar school willen gaan,

krijgen geen steun van hun familie. Onze wens is om deze 'geredde' kinderen te helpen, zodat ze naar school kunnen gaan om tenminste te leren schrijven, lezen en rekenen. Misschien kunnen degenen die op academisch gebied uitblinken in de nabije toekomst doorstromen naar een hogere opleiding, terwijl de anderen ook de kans krijgen om een beroepsopleiding te volgen. Als ze na verloop van tijd weer naar huis gaan, hebben ze tenminste iets om hun leven mee te beginnen. En hopelijk zullen ze, als ze op een dag moeder worden, niet hetzelfde doen met hun kinderen.

De uitdaging voor ons met betrekking tot degenen die naar school gaan, is om hen tijdens schoolpauzes of lange vakanties te ondersteunen met voedsel en basisgezondheidszorg, hun behoeften aan hygiëne en zelfs schoolgeld.

We blijven bidden en hopen dat God de deuren zal openen voor deze arme kinderen die zorg en ondersteuning nodig hebben. Help ons alstublieft!

Gevluchte jonge vrouwen in Loroov.

In januari 2025 vieren we:

1. Nieuwjaarsdag.
H. Maria Moeder van God.
Dag van de vrede.

25. Bekering van H. Paulus.

In februari 2025 vieren we:

2. Opdracht van de Heer in
de Tempel.
Religieuzen - dag

Gebedsverhoringen Zalige Maria Theresia Ledóchowska:

Gift van € 50,-,
uit dankbaarheid. H.D.

Gift van € 20,-,
uit dank voor verhoord gebed.
H.M.L.D.

Bij de voorpagina: vrouw uit Nepal ©foto Pixabay
Bij de achterpagina: Kraampje langs de weg in Ghana.
Foto Zr. Barbara Tabian

Eerwaarde Zuster Blanda Hillegonda
Maria Lases, MAASTRICHT
Eerwaarde Broeder Wim Luiten,
MAASTRICHT

Dhr. J. Boosten, BEEK
Dhr. H.E. Harfterkamp, BORCULO
Mej. C.M. Kuijs, CASTRICUM
Dhr. J.C.P.M. Welkzijn, DE KLOMP
Dhr. J.H. van Marrewijk, DEN HOORN ZH
Dhr. Mr. J.W. en Mevr. H. Kal-Lips, HAARLEM
Dhr. M.H. Hollanders, HEERLEN
Dhr. C.W. van der velden, HORN
Dhr. J.M. en Mvr. M.J.C. Jacobs-van Zwieten,
LEUSDEN
Dhr. J. v/d Eijnden, LIEROP
Dhr. P.H. Coenders, LOTTUM
Dhr. H.A.M. van Os, MONSTER
Dhr. N.J. Scheijen, SIMPELVELD
Dhr. F.D. en Mvr. M. Staes-van, TILBURG
Dhr. F.X.J. en Mvr. P. Jansen, ULESTRATEN
Dhr. G. Penders-Heffels, URMOND
Dhr. M.S. en Mvr. J. Creusen-Kals, VAALS
Dhr. C.F.J. van Ruyven, WATERINGEN

**'Eén van de zekerste
manieren om het kwade
te vermijden,
is het goede te doen.
En wat is beter dan
de missie te helpen?'**

Zalige Maria Theresia Ledóchowska

Eén van de vele kraampjes die men langs de kant van de weg vindt en waar de mensen hun waar verkopen.

Ghana, Foto Zr. Barbara Tabian